

den først fremtraadte, og navnlig en saadan Skikkelse; at hvad der før var muligt, nemlig at vinde et Flertal i Forsamlingen, ikke længere bliver saaledes muligt, hvorimod det nye Thing mere er indrettet i Overensstemmelse med det gamle Regiments Opfattelse, vil man se, at der indtræder et noget andet Forhold. Partiet er da ikke lige, thi de, der skulde aflevere den konstitutionelle Lov til Efterfølgerne, have gjort disse Sagen en hel Del vanskelig ved den Maade, hvorpaa de have taget den. Jeg tillader mig derhos at bemærke, at der ogsaa konstitutionelt taget ved visse Leiligheder lader sig styre med den nuværende Forsatning paa en Maade, der neppe kan være i Overensstemmelse med Grundloven, som den nu er, idet det nemlig ikke er tilstedeligt eller overensstemmende med Grundloven, naar de ærede Herrer tale om, at de to Thing staa fuldstændig lige, at det er de to Thing, som tilfammen udgjøre Folkets Mening. Nei, det konstitutionelle Maskineri — om man maa bruge dette Udtryk — som er givet gennem Lokammersystemet, henlægger en høist forskjellig Virksomhed til de to forskellige Kamre. Det ene Kammer har allerede ved det Navn, der i 1849 blev givet det i denne Sal, en ganske anden Betydning end den at være Folkets Mening, idet det ikke som nærværende Thing har faaet Folkets Navn med ind i sig. Der er imidlertid en anden Omstændighed, hvortil der billigtvis maa tages Hensyn, naar man virkelig vil gaa ind paa nærmere at undersøge denne Sag, og det er den, at der ogsaa er givet disse to Forsamlinger en høist forskjellig Stilling med Hensyn til den Tid, for hvilken de vælges. Det er forlangt, at det ene Thing hvert 3die Aar skal fremtræde i en ny Skikkelse, men af hvilken anden Grund har man forlangt dette, end for at lade de Strømninger, der herse i Folket, faae et livligere Spilrum, hvorimod det ikke er givet, at det andet Thing, som ikke fornyes saa ofte, har den Betydning. Jeg vil nu spørge, om Retningen i vort politiske Liv skulde være den, at man lagde den egentlige, livlige Folkestrømning hen i det andet Thing, og at et Ministerium fortrinsvis skulde søge sin Støtte i det Thing, der ikke i den Grad staa i nærmere Berørelse med de Kræfter, som Grundloven har indrømmet de mere folkelige Sager? Det vilde efter min Mening være at vende op og ned paa den Tanke, der er nedlagt i Grundloven. — Det tør maasse endnu være mig tilladt at tilføje en lille Ytring overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds. Det ærede Medlem talte om Flertalsherredømme, og han har flere Gange med en vis Utilfredshed sagt, at det ikke kunde nytte at træde frem i denne Sal, idet Sagerne vare afgjorte i Forveien. Naar Kampen dreier sig om Magten, vil man altid føle, at der er store Ting paa Spil, og under saadanne Omstæn-

digheder vil det ganske vist ikke i nogen Forsamling kunne undgaaes, at der adles lidt af, hvad man kalder, unødigt Bitterhed; men lad os tænke os, at vi ved de daglige Forhandlinger vilde gaa frem med en noget mere imødefommende Stemning og med, hvad jeg vil kalde, lidt af det Lune, som dog fra gammel Tid har været over det danske Folk. Jeg tror, at dette vilde hjælpe ikke saa lidt til at komme over adskillige Vanskeligheder. Det ærede Medlem er forholdsvis ung i det parlamentariske Liv, men hvis han — det tør jeg maasse tilføje — er kommen ind i denne Forsamling med den lyst til og Sver for at bringe nogle af sine Ungdomstanter frem, vilde han slet ikke være utilfreds med at være i Mindretallet; thi man veed altid, at man har Fremtiden for sig; man kan ikke vente, at Ens Tanker strax skulle møde et stort Flertal. Vi Andre have maattet begynde forfra, og vi have efterhaanden maattet se at faae Folkets Tanker med os; vi have stræbt derhen til, og jeg for mit Vedkommende kan sige, at jeg aldrig i mit politiske Liv har ladet en vis Munterhed ude af Sindet, fordi jeg vidste, at det var en Medbør, der bragte det Hele frem, selv i Rider, hvor man maatte staa temmelig forladt. Naar det ærede Medlem og hans Venner have Noget, der er værd at stræbe for, vil jeg ønske dem, at Livlighed og Munterhed maa føre deres Sag frem; paa den Maade vil Meget kunne lykkes. — Hvad specielt den foreliggende Sag angaar, skal jeg tillade mig at sige, at det er min Opfattelse af den, at det kun kan gavne denne Sag, som jeg omfatter med Tillid, at den nu bliver standset ved denne Dagsorden. Den ærede Minister har brugt et Billede fra Fortiden, og jeg vil ligeledes her bruge et Billede. Jeg tror, det vil gaa med denne Sag, som det gik med de sybilliske Bøger. Hver Gang Ministeriet ikke vil tage Forslaget i den Form, hvori det til den Tid foreligger, vil det — derom er jeg fuldkommen overbevist — fra Folkets Side komme til at foreligge i en Form, som er meget mere afvigende fra Ministeriets første Udkast; derom kan man være fuldkommen overbevist. Jeg for mit Vedkommende føler, at der i det, som foreligger, er saare Lidet, som tilfredsstillende den Opfattelse, man egentlig maatte tilstræbe paa dette Omraade. Jeg kan ikke forstaa — det vil jeg ærligt indrømme — at et Ministerium, som dog maa se paa, at man gennem en saadan Lov skaffer Tusinde unge og flinke Folk et godt Levebrød i Landet, ikke griber denne Lov med begge Hænder og siger til Landsthinget: Sørg endelig for, at den kommer frem; thi naar den ikke kommer frem nu, vil den blive meget værd en anden Gang. Saaledes vilde jeg have tænkt, naar jeg skulde have stillet mig paa Ministeriets Standpunkt. Jeg skal altsaa for mit Vedkommende med største Sindsro stemme for Dagsordenen.